

14 Ιουλίου 2023

Ο όσιος Στέφανος ο Χωρηβίτης, ο άφθαρτος, καθήμενος Σιναΐτης ασκητής

Ορθοδοξία / Αγιολογία

Δρ Χαραλάμπης Μ. Μπούσινας, Μέγας Υμνογράφος της των Αλεξανδρέων Εκκλησίας

**Ο όσιος Στέφανος ο Χωρηβίτης,
ο άφθαρτος, καθήμενος Σιναΐτης ασκητής
Η μνήμη του τιμάται στις 13 Ιουλίου.**

Η έρημος του Σινά αποτελεί μια ακένωτη δεξαμενή αγιότητας, μια όαση από υψίκομους φοίνικες φίλων του Θεού, μια πλειάδα από νοητούς αστέρες θεοφιλούς ασκήσεως, ένα μυροβόλο λειβάδι, στο οποίο ανθίζουν τα κρίνα της υπακοής, της υπομονής, της ταπεινώσεως, του χαροποιού πένθους, της «εν Χριστώ» τελειώσεως. Πλήθος οι άγιοι ασκητές ανά τους αιώνες, που πέρασαν τη ζωή τους «υστερούμενοι, θλιβόμενοι, κακουχούμενοι... εν ερημίαις πλανώμενοι, και όρεσι και σπηλαίοις και ταίς οπαίς της γης» (Εβρ. ια΄ 37-38). Άγιο πλήθος επωνύμων και ανωνύμων ασκητών, που προτίμησαν την αφάνεια και απέφυγαν την πρόσκαιρη τιμή των ανθρώπων, για να τους αναγνωρίσει ο Θεός και να λάβουν απ' Αυτόν το στεφάνι της αιωνίου ζωής και βασιλείας. Ερημίτες και ησυχαστές, έγκλειστοι, δενδρίτες, κελλιώτες, λαυριώτες, κοινοβιάτες, σκητιώτες, σπηλαιώτες και αίθριοι, που με ακλόνητη πίστη διήνυσαν το δόλιχο της πνευματικής τους τελειώσεως «αφορώντες εις τον της πίστεως αρχηγόν και τελειωτήν Ιησούν» (Εβρ. ιβ΄ 2). Τα πνευματικά τους κατορθώματα, τους ποταμούς των δακρύων τους, την πολυχρόνια εκούσια στέρση, γονυκλισία, χαμαικοιτία και κατάτηξη του χοϊκού τους σαρκίου μόνο ο αγωνοθέτης γνωρίζει Κύριος και η πνευματική τους παλαίστρα στη γρανιτένια και άνυδρη μα και πανάγια και θεοβάδιστη γη της Σιναιτικής χερσονήσου.

Τηλαυγέστατο αστέρι του νοητού της

Εκκλησίας στερεώματος, που ανέτειλε στο Σινά, είναι ο θεόσοφος Ιωάννης, ο συγγραφέας της θεόπνευστης Κλίμακος. Με τις ακτίνες της βίβλου του μας φωτίζει αιώνες τώρα, να ανεβούμε την κλίμακα των αρετών και να φθάσουμε στη θέωση, δηλαδή να επιτύχουμε του εφετού κάθε φιλόθεης καρδιάς. Στις σελίδες της Κλίμακός του ο όσιος Ιωάννης μας παρουσιάζει άγιες μορφές, μορφές, που αποτελούν για όλους μας πρότυπα ισάγγελης πολιτείας και διακόσμους διαφόρων ψυχοτρόφων αρετών. Αλλού μας παρουσιάζει το θαυμαστό Ισίδωρο, αλλού τον αξιομίμητο Ιωάννη, αλλού το θεσπέσιο Στέφανο και τόσους άλλους, που ξεπέρασαν την ανθρώπινη φύση με την εκούσια στέρηση και νυχθήμερη άσκηση. Στο έβδομο κεφάλαιο της Κλίμακός του και στο λόγο του «περί του χαροποιού πένθους» ο πνευματοκίνητος Ιωάννης μας παρουσιάζει το μεγάλο Χωρηβίτη ασκητή Στέφανο, το γνωστό μας από το αλώβητο και άφθαρτο σκήνωμά του, που ως θησαυρό ατίμητο φυλάσσει αιώνες τώρα στο οστεοφυλάκιό της η μονή του Σινά.

Ο αξιομνημόνευτος αυτός ασκητής έζησε σ' ένα κελλί πλησίον της Αγίας Κορυφής του όρους Χωρήβ και πλησίον του σπηλαίου, όπου εκρύβη ο προφήτη Ηλίας. Διέτριψε χρόνους πολλούς στην ησυχία της ερήμου με αυστηρή άσκηση και είχε κοσμηθεί, όπως αναφέρει ο άγιος βιογράφος του, με τις πολύτιμες αρετές της νηστείας και των δακρύων και είχε κοσμηθεί από θαυμάσιες χάριτες, πράξεις ασκητικές και προτερήματα αξιοδιήγητα. Για εναργέστερη και πιο επίπονη άσκηση μετακόμισε στην έρημο του Σίδδη, που ήταν τόπος αναχωρητών

δυσπροσπέλαστος, αν μη ανεπίβατος στους ανθρώπους, και απaráκλητος. Απείχε από το κεντρικό μοναστήρι του Σινά, το κάστρο όπως το ονόμαζαν, από το τείχος που το περιβάλλει και το οποίο έκτισε ο αυτοκράτορας Ιουστινιανός γύρω στο 550 μ. Χ., περί τα εβδομήντα μίλια. Στην έρημο αυτή ο Στέφανος ασκήτευσε αρκετά χρόνια με αυστηρή και παρατεταμένη νηστεία. Προς το τέλος της ζωής του επανήλθε στο κελλί του όρους Χωρήβ, κοντά σε δυό πολύ ευλαβείς μαθητές του από τα Ιεροσόλυμα. Εκεί, αφού παρέμεινε λίγο μόνο καιρό, μετά από σύντομη ασθένεια παρέδωσε το πνεύμα του στα χέρια του καρδιογνώστου Θεού.

Εδείχθη ο μακάριος Στέφανος εργαστήριο του χαροποιού πένθους, που κατά τον ορισμό του οσίου Ιωάννου, είναι μια σκυθρωπότητα και λύπη της ψυχής αλησμόνητη, μια διάθεση η όρεξη της ψυχής κατώδυνη προς αναζήτηση με διάπυρο πόθο του ποθεινού Ιησού· επειδή όμως η ψυχή δεν κατορθώνει να τον δει και να τον προσκυνήσει, να τον εναγκαλισθεί και να τον χορτάσει επιπόνως, τρέχει πίσω του κλαίουσα και ολολύζουσα. Με αυτό το χαροποιό πένθος ο όσιος Στέφανος έφθασε σε μέτρα αρετής, που δύσκολα γίνονται ορατά από τους ανθρώπους, και κέρδισε την ατελεύτητη μακαριότητα. Σαράντα ολόκληρα χρόνια έζησε στην έρημο με ακατάπαυστα δάκρυα και κατάνυξη. Γι' αυτό και δικαιώθηκε από τον Κύριο, που με το στόμα του προφήτου Ιεζεκιήλ λέγει: » Εν ω ευρώ σε, κρινώ σε» (Κλίμαξ Ιωάννου, λόγος 7ος, κεφ. ν). Το άφθαρτο σκήνωμά του μας δείχνει την ευαρέσκεια του Θεού μας στον αγώνα του μεγάλου στην αρετή και αγιότητα αυτού ασκητού, γι' αυτό με ευλάβεια το προσκυνούμε, όπως είναι καθήμενο με ελαφρώς γυρμένο προς τα κάτω το κεφάλι, ντυμένο με το ευτελέστατο ασκητικό του τριβώνιο και το κομβοσχοίνι της αδιάλειπτης προσευχής στα άγια δάκτυλά του.

PERMANENTLY_REMOVED